

تاریخ تصویب : ۱۳۵۸/۱۲/۰۸

لایحه قانونی اصلاحیه قانون نحوه واگذاری و احیاء اراضی مصوب ۱۳۵۸.۶.۲۵

لایحه قانونی اصلاحیه قانون نحوه واگذاری و احیاء اراضی مصوب ۱۳۵۸.۶.۲۵

مصوب ۱۳۵۸.۱۲.۸

اراضی مورد نظر به سه قسمت تقسیم می‌شوند:

الف: راضی منابع طبیعی که در اختیار دولت اسلامی است.

ب: اراضی که زیر کشت بوده و توسط نهادهای دولت اسلامی مسترد شده و در دست بنیاد مستضعفین می‌باشد.

ج: اراضی بزرگ که در دست زمین‌داران بزرگ است و ظاهراً با ملاک‌های رژیم قبلی مجوز قانونی هم دارند.

(زمین بزرگ سه برابری زمینی است که عرف محل برای یک نفر لازم می‌داند)

توضیح بند الف - این گونه اراضی به عنوان ثروت عمومی در اختیار و کنترل دولت اسلامی است و دولت اسلامی بر اساس نیاز و توانایی افراد واجد شرایط بهره‌وری از این گونه اراضی و منابع را به آنها واگذار می‌کند. در واگذاری این اراضی همیشه مصلحت جامعه باید مد نظر قرار گیرد.

توضیح بند ب - در مورد اراضی مصادره شده، مانند بند الف با توجه به مصلحت جامعه و نیاز و توانایی اشخاص اراضی به افراد واجد شرایط واگذار می‌شود و یا برای کارهای عام‌المنفعه اختصاص می‌یابد.

توضیح بند ج - در مورد زمینهای مالکین بزرگ می‌توان این گونه زمینها را به دو قسمت تقسیم نمود:

۱ - زمینهای بایر: که به علل مختلف توسط مالکان، بایر نگاه داشته شده است و با توجه به نیاز جامعه و مسئله خودکفایی مملکت و با توجه به این که این زمینها فقط به صرف این که مالکیت از آنها است بدون کشت مانده و اجازه کشت به دهقانان و داوطلبان واجد شرایط گذارده شود.

تبصره - در صورت وجود تأسیساتی در این گونه زمینها، دولت اسلامی می‌تواند با

رعایت مصالح جامعه درباره آنها تصمیم مقتضی بگیرد.

۲ - زمینهای آباد و مزروعی تحت تصرف مالکین بزرگ.

در مورد زمینهای آباد و مزروعی تحت تصرف اینگونه افراد اگر شخصاً این افراد به امر

کشاورزی اشتغال داشته باشند با توجه به شرایط اقلیمی و اجتماعی مختلف ایران تا آن

حد به آنان زمین داده می شود که خرده مالکین آن محل دارند.

(تعیین و حدود خرده مالکان با توجه به عرف محل به عهده هیأت واگذارکننده

می باشد.)

در صورتی که کشت کننده فرد دیگری است و واجد شرایط می باشد زمین به او واگذار

خواهد شد اینگونه متصرفین با توافق می توانند اراضی محل دیگری را در مقابل زمین

متصرفی خود دریافت دارند و یا این که اجرت المثل بگیرند مشروط به این که بدهی قبلی

نداشته باشند و سپس بقیه زمینها در اختیار دولت قرار می گیرد که با توجه به مصلحت

جامعه به واجدین شرایط واگذار شود.

تبصره ۱ - در صورتی که در محل زمینهای دولتی و مسترد شده قابل کشت هست اول آن

زمینها داده می شود.

تبصره - در صورت تشخیص دولت اسلامی چنانچه مصلحت جامعه اقتضا کند دولت می تواند

کلیه زمینهای آباد و مزروعی این افراد را گرفته و باز اگر مصلحت جامعه مطرح باشد

زمینهای بایر قابل احیاء به اینگونه افراد واگذار می شود.

مقدار زمینهای واگذاری با توجه به نیاز و توانایی و مصلحت جامعه توسط دولت تعیین

می شود.

ترکیب هیأت ۷ نفره

این هیأت تشکیل شده از نمایندگان زیر:

۱ - دو نفر نماینده از وزارت کشاورزی.

۲ - یک نفر نماینده وزارت کشور یا استانداری محل.

۳ - یک نفر نماینده جهاد سازندگی.

۴ - یک نفر نماینده دادگستری.

۵ - دو نفر نماینده شورای ده.

تبصره ۱ - لازم به تذکر است که افراد هیأت ۷ نفره لازم نیست حتماً از کادر

وزارتخانه های بالا باشند.

تبصره ۲ - مقررات مغایر با این قانون ملغی می باشد.

وظایف هیأت ۷ نفره

۱ - حل و فصل قضایای مورد نزاع

۲ - واگذاری زمین با توجه به نوع اراضی بالا بند (الف - ب - ج).

۳ - تشخیص صلاحیت استفاده از وام و امکانات کشاورزی.

ضوابط واگذاری زمین

۱ - در واگذاری زمین به روستاییان بدون زمین، کم زمین و فارغ التحصیلان کشاورزی و افراد علاقمند به کشاورزی با توجه به اولویت بین آنها زمین داده می شود.

۲ - واگذار زمین برای مدت معین (چند ساله) با توجه به شرایط خاص منطقه است و در صورت عملکرد مطلوب واگذاری زمین تمدید می شود.

۳ - زمینهای واگذاری به صورت شرکت و تعاونی و مشاع می باشد به جز موارد استثنایی که در این صورت تصمیم مقتضی توسط گروه ۷ نفری اتخاذ خواهد شد.

۴ - در صورتی که قرا بشود زمین انتقال یابد از طرف دولت اسلامی انجام گیرد.

۵ - باید زمین بدون عذر معطل نماند.

۶ - باید عملکرد روی زمین به گونه ای باشد که موجب اتلاف زمین نشود.

۷ - زمینهای واگذاری قابل فروش نمی باشد.

۸ - کشت روی زمینهای باید با توجه به نیازهای جامعه باشد.

۹ - زارع یا زارعین موظف هستند حدود و سازمان اراضی مورد قرارداد را حفظ نمایند.

۱۰ - زارعین حق تصرف زمینهای دیگر غیر از آنچه که دولت اسلامی به آنها داده است

ندارند.

واژه نامه:

۱ - اراضی بایر: زمینهایی است که سابقه احیا دارد ولی به علت اعتراض به عدم

بهره برداری برای مدت ۳ سال متوالی بدون عذر موجه متروک مانده و یا بماند.

۲ - اراضی دایر: زمینهایی است که احیا شده و مستمراً مورد بهره برداری است.

۳ - اراضی منابع طبیعی: جنگلها و مراتع - بیشه های طبیعی - نهالستانهای دولتی

جنگلهای دست کاشت می باشد غیر از اراضی فوق الذکر زمینهایی که به نحوی از انحاء در

رژیم سابق ملی اعلام شده زمینهایی که جهت محیط زیست و شکارگاه های و جلوگیری از

بدی آب و هوا در ملکی ۴ دولت درآمده است.

۴ - اراضی موات: زمینهایی است که سابقه احیاء و بهره برداری ندارد و به صورت طبیعی

باقی مانده است.

۵ - اراضی آیش: زمین دایری است که به صورت متناوب طبق عرف محل برای دوره معینی

بدون کشت بماند.

۱۳۹۵ © حق کپی رایت متعلق به مرکز پژوهشهای مجلس شورای اسلامی ایران می باشد